

'Hier is nu een volk dat niet heeft geluisterd naar de HEER, zijn God, en dat zich niet heeft laten terechtwijzen. Oprechte woorden komen niet meer over hun lippen'.

Met deze conclusie eindigde de eerste lezing. Daarin geeft de profeet Jeremia enkele decennia vóór de verwoesting van stad en tempel van Jeruzalem door de Babyloniërs stem aan de frustratie van de God van Israël, omdat dat niet naar Hem geluisterd heeft en in plaats van Hem te volgen zich van Hem afkeerde.

De echo van die frustratie hoor ik in de evangelielezing in de uitval van Jezus naar zijn vrienden.

Drie van hen had Hij meegenomen naar een berg waar Hij voor hun ogen veranderde van gedaante, zijn gezicht stralend als de zon en zijn kleren wit als het licht. En waar aan hen Mozes en Elia verschenen, met Jezus in gesprek.

Met de drie teruggekeerd in de werkelijkheid van alle dag wordt Jezus geconfronteerd met de klacht over zijn daar achtergebleven vrienden . Zij bleken niet in staat aan de hulpvraag van een vader voor zijn zieke zoon te voldoen.

Hij valt tegen hen uit: 'wat zijn jullie toch een ongelovig en dwars volk, hoe lang moet ik nog bij jullie blijven? Hoe lang moet ik jullie nog verdragen?'.

Is het nog niet lang genoeg geweest dat Hij met hen was opgetrokken? Hoe lang moet dat nog?

Ik voel in die vraag de pijn om waar Jezus hen aan het einde van de evangelielezing deelgenoot van maakt, dat de Mensenzoon zal worden uitgeleverd aan de mensen en gedood.

Dus, hoe lang heeft Hij nog?

Die klacht over het gebleken ongeloof bij zijn onder aan de berg achtergebleven vrienden kan ons niet onverschillig laten, denk ik.

Ook al realiseer ik me dat de context van dit verhaal, de leef- en denkwereld van toen met een vanzelfsprekende aanwezigheid van mensen die over de gave van genezing beschikten, verschilt met die van ons nu.

Het is dus niet denkbeeldig dat dit verhaal heel ver van ons en ons inlevingsvermogen staat.

En de vraag zich aandient, wat moeten wij met dit verhaal?

Ja, moeten we er iets mee kunnen?

Ik denk het wel.

Want die klacht van Jezus staat in het evangelie van Mattheus.

Die in zijn geboorteverhaal van Jezus refereert aan het teken van hoop in het boek van de profeet Jesaja,- een jonge vrouw geeft in een bijna uitzichtloze periode voor het volk Israël haar pas geboren zoon de naam Immanuel, God met ons.

Met Jezus in dat geboorteverhaal te plaatsen onder het teken van die Naam laten de verhalen in Mattheus' evangelie zich lezen als uitwerking daarvan.

Mattheus heeft dat 'God met ons' uit het boek van de profeet Jesaja aan het licht zien komen in het leven van Jezus van Nazareth. In die Naam is de betekenis van Jezus gelegen, van zijn woorden en daden.

Niet voor niets herinnert Mattheus daar aan in het slot van zijn evangelie.

Daarin neemt Jezus afscheid van zijn leerlingen met de opdracht alle volken tot zijn leerlingen te maken en hun te leren zich te houden aan wat Hij hen heeft opgedragen. En via de leerlingen van toen richt Mattheus zich met dit slot tot zijn lezers,- die van toen en die van vandaag.

In de hoop dat die zo door zijn verhalen over Jezus zijn geraakt dat ze in Hem de naam van de Eeuwige hebben zien oplichten, en zich door die opdracht van Jezus aan zijn leerlingen van toen aangesproken weten.

Dat zij, geraakt door zijn verhalen, in Jezus God rakelings nabijgekomen zien, en in hun leven daarom in de voetstappen van Jezus willen treden.

En zich realiseren dat de door Jezus bij dat afscheid uitgesproken belofte dat Hij met zijn leerlingen is tot aan de voltooiing van deze wereld bewaarheid wordt omdat en voor zover zijn verhaal in hun leven Hem achterna opstaat!

Daardoor geïnspireerd staan voor alles waar Hij voor stond.

En het is daarom dat het opmerkelijke evangelieverhaal voor deze zondag ons raakt.

Wij ons realiseren het ons aan te moeten trekken.

Want is het niet onze opdracht om geënt op het verhaal van Jezus door te laten komen dat God met ons is?

Wordt de Naam van deze God, 'Ik ben er', niet werkelijkheid daar waar mensen tot hun recht komen, worden opgericht, in vrijheid geplaatst?

Daar waar mensen niet worden geknecht, uitgebuit?

Daar waar ze niet worden opgejaagd als schapen zonder herder?

Daar waar mensen zich niet verwaardigen over anderen te heersen?

Daar waar de liefde opbloeit als een weerspiegeling van die van de Eeuwige?

Het kan geen toeval zijn dat onze evangelielezing aansluit bij het verhaal over wat er plaats vond op de berg waarheen Jezus zijn drie intimi mee had genomen.

Daar klinkt een stem, 'dit is mijn zoon, in hem vind ik vreugde. Luister naar Hem!'.
Daar komt het dus op aan, op horen met het oog op het doen van wat er is gehoord!

Dat gold voor Israël met betrekking tot de Thora.

Voor de kring van Jezus' vrienden met betrekking tot wat ze van Hem hadden gehoord en gezien tijdens hun tochten door Galilea,- was het niet genoeg? Nog niet genoeg?

Voor de kring van Jezus' vrienden met betrekking tot wat ze van Hem hadden gehoord en gezien tijdens hun tochten door Galilea,- was het niet genoeg? Nog niet genoeg?

Voor de kring van Jezus' vrienden met betrekking tot wat ze van Hem hadden gehoord en gezien tijdens hun tochten door Galilea,- was het niet genoeg? Nog niet genoeg?

En het geldt voor de christelijke geloofsgemeenschap.

Wij maken immers deel uit van een beweging die zegt geïnspireerd te zijn door het verhaal van Jezus.

Wordt dat verhaal herkend in wat die beweging deed? Doet?

De pijn die ik hoor in de vraag van Jezus toen, 'hoe lang moet ik nog bij jullie blijven', laat me niet los.

Want daarin hoor ik ook de pijn van de teleurstelling in de beweging die zijn naam draagt.

En ik deel zijn pijn, zijn teleurstelling.

Want we schieten tekort als het er over gaat dat het verhaal van Jezus geschreven is opdat dat opstaat in ons leven.

Want ik realiseer me hoezeer wat we zeggen als geloofsgemeenschap, als door het verhaal van Jezus geïnspireerde beweging, in menig opzicht ongeloofwaardig is.

Als het er om gaat, wat stelt onze geloofsgemeenschap dan voor? Jezus?

Misschien zijn er net als voor Jezus toen ook voor ons nu verzachtende omstandigheden.

Net als die van ons was ook zijn actieradius beperkt en daarmee zijn mogelijkheden.

Maar waar Hij in aanraking kwam met een geschonden werkelijkheid, met mensonwaardig leven, daar deed Hij waar Hij in geloofde.

Volgens Mattheus was dat de Naam van de Eeuwige, Immanuel, Ik ben er!

Die Naam haalde Hij deze wereld binnen.

Wat anders staat ons te doen?

Ook dit jaar hebben we met Pinksteren gevierd dat ons de Geest van de Eeuwige gegeven is.

Dat God, die met die Naam, dat God zich in ons onderdak heeft gezocht, om helend en bevrijdend aanwezig te zijn,- daar waar wij Hem daartoe de ruimte geven.

Maar het evangelie van deze zondag maakt ons klein.

Want hoe vaak gaven en geven wij Hem die ruimte om er te zijn?

En ja, ook tilt het ons op.

Want het laat mij weten dat de Eeuwige in mij wil wonen.

Dat Hij door mij 'God met ons' wil zijn voor al die mensen die ik op mijn weg Jezus achter na ontmoet.

En soms, ja soms even, weet ik het, diep van binnen, Hij was er door mij.

Ik mag God aan zijn Naam helpen.

Dat is de ultieme grond onder mijn bestaan.

Het antwoord op de vraag waarom ik ben.

En waar ik me van dat antwoord bewust ben kan het gebeuren dat mijn geloof – hoe klein ook misschien – bergen verzet!

